

EDITORIAL

EXIGÈNCIA, CONTINUÏTAT I OBERTURA

Amb aquest volum s'acaben les aportacions del Congrés d'Història de la Medicina Catalana de Berga del 2008. Hi ha el que podríem dir-ne aportacions més lliures, per fora dels dos grans temes del Congrés, la Medicina al Berguedà i la Catalunya Central i la Medicina a la Guerra Civil, que ha tingut una considerable repercussió per fora del marc estricte dels nostres congressos.

Ara retornem als continguts menys monogràfics, amb més varietat temàtica, en les tres grans divisions en el temps: el coneixement clàssic, la medicina moderna, i la medicina del nostre temps. Mantenim també destacada, encara que sigui curta, la secció de Medicina d'Occitània, que hi és amb alguna discontinuïtat des de l'any 2000 i que intentarem consolidar, tant aquí com a la Revista de la Reial Acadèmia de Medicina, incrementant si pot ser l'espai dedicat a aquesta àrea.

Ens queda, com a segon número d'aquest any 2009, una quantitat de treballs que havien anat quedant endarrerits, en part per la massa que suposen els temes monogràfics dels Congressos, però en part també perquè s'adequaven menys a les regles de publicació de la revista, alguns per una extensió més llarga de l'habitual; altres per dificultats tècniques, incloses les ortogràfiques, que retarden o poden impedir la publicació, altres per un estructuració massa diferent.

Amb el temps hem anat augmentant el nivell d'exigència, i els resultats en conjunt són molt bons. Ja no ens arriben textos a mà, ni sense el suport informàtic. L'ortografia, amb l'ajut que suposen els correctors de textos i les revisions posteriors, ha deixat de ser un dels punts dèbils de les publicacions, tot i que encara queda qui-sap-lo, més ben dit molt treball per a fer.

El proper pas en aquesta exigència creixent ha de ser per a la bibliografia i les notes. Alguns autors, més dels que voldríem, continuen treballant al seu aire, tenint poc en compte que les publicacions científiques, sobretot si volen ser ben homologades, en el conjunt dels seus equivalents o parells, han de reunir els requisits mínims que s'han anat fixant de manera col·lectiva. Les possibilitats de difusió que ofereixen els medis digitals, per medi de la xarxa, d'internet, ens obliga a ser molt més curosos en aquest aspecte, potser més antipàtics si s'han de retornar alguns treballs per a que el propi

autor hi faci les correccions necessàries. És difícil, fins i tot poc agradable, dir a un autor que ha fet un treball que en conjunt és bo, per les dades o informació que aporta, o per les conclusions que en treu, per tant que cal publicar, però que està acostumat a unes normes personals que li han servit, i que creu suficients, que allò ara s'ha d'adaptar a les exigències del col·lectiu de les publicacions del seu àmbit.

Si mirem l'endevenidor més immediat veiem que hem de fer una petjada més forta en tres punts que ja existeixen. Un és aquest que s'acaba de remarcar, **l'increment de l'exigència**, que ens comporta una millora de la qualitat dels treballs, tant pel que diem com per la presentació formal, que també s'ha de tenir en compte. No descartem pas que més endavant s'hagi de continuar insistint en aquest punt.

El segon és **reforçar l'interès pel món occità**. Fer conèixer entre nosaltres una mica més algunes figures de primer nivell de la medicina del món, que han sortit de les terres del sud de l'estat francès. Molts d'ells s'han incorporat de manera directa al gran pol d'atracció que és París, mentre altres han quedat treballant en el país, en un marc assistencial, científic, docent, fins i tot fent escola. Des del marc que pugui oferir la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya obrim la col·laboració als companys occitans, oferint-los el record dels seus antecessors, i també en l'àmbit de la medicina actual. Això respon també a una exigència cultural pròpia que també recordem en altres llocs. L'occità, amb el nom d'aranès, és llengua oficial a la Vall d'Aran i des de l'Estatut de 2006 a tot Catalunya. Per tant en el fons, endemés, no fem altra cosa que reconèixer una part de la nostra pròpia cultura.

El tercer, en bona part el més important, és el de **continuar amb la regularitat del treball**, si pot ser incorporant persones més joves, el que no és pas massa fàcil, amb l'interès molt més tècnic que no pas humanístic, dels conreadors de les ciències de la salut i de la vida. Però tampoc cal que siguin massa. En tot cas, s'ha escrit i dit, altres vegades, el relleu de la generació que va començar aquest esforç que ha representat Gimbernat, ens sembla que està assegurat, tant del punt de vista del suport institucional (la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya, el Seminari Pere Mata de la Universitat de Barcelona), l'activitat continuada (els Congressos d'Història de la Medicina Catalana, que continuen el seu ritme regular i estabilitzat, així amb el proper Congrés a sant Feliu de Guíxols el 2010; també les reunions regulars de la Societat Catalana d'Història de la Medicina), com en les persones, que són, al cap i a la fi els motors reals, els qui donen l'empenta continuada en el nostre treball.